

॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ ३३ ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ निरग्रयोऽग्निविनामुखहीनाइवेत्यर्थः ॥ ३८ ॥ ३९ ॥ अहमेवेत्यादियंथोभगवतोभक्तपक्षपातित्वप्रदर्शनार्थो न केवलमर्जुनार्थं
 अर्जुनं चापिराधेयात्सदारक्षतिकेशवः ॥ नद्येनमैच्छत्समुखेसौतेः स्यापयितुरणे ॥ २९ ॥ अन्यांश्चास्मैरथोदारानुपास्थापयदब्युतः ॥ अमोघांतांकथंशक्तिं
 मोघांकुर्यामितिप्रभो ॥ ३० ॥ यश्चैवंरक्षतेपार्थकर्णाल्लक्ष्णोमहामनाः ॥ आत्मानं सकथं राजन्मरक्षेत्युक्तमनाः ॥ ३१ ॥ परिचिंत्यतुपश्यामिचक्रायुधमरिं
 दमं ॥ नसोस्तित्रिषुलोकेषुयोजयेतजनार्दनं ॥ ३२ ॥ संजयउवाच ततः कृष्णं महाबाहुं सात्यकिः सत्यविक्रमः ॥ पप्रच्छरथशार्दूलः कर्णं प्रतिमहारथः
 ॥ ३३ ॥ अयंचप्रत्ययः कर्णेशक्तिश्चामितविक्रमा ॥ किमर्थं सूतपुत्रेण न मुक्ताफाल्गुनेतुसा ॥ ३४ ॥ वासुदेवउवाच दुःशासनश्चकर्णश्चशकुनिश्चससै
 धवः ॥ सततं मंत्रयंतिस्मदुर्योधनपुरोगमाः ॥ ३५ ॥ कर्णकर्महेष्वासरणेमितपराक्रम ॥ नान्यस्य शक्तिरेषातेमोक्तव्याजयतांवर ॥ ३६ ॥ ऋतेमहारथात्क
 र्णकुंतीपुत्राद्धनंजयात् ॥ सहितेषामतिथशोदेवानामिववासवः ॥ ३७ ॥ तस्मिन्विनिहतेपार्थपांडवाः संजयैः सह ॥ भविष्यतिगतात्मानः सुराड्वनिरग्रयः ॥
 ॥ ३८ ॥ तथेतिचप्रतिज्ञांतं कर्णेन शिनिपुंगव ॥ त्वदिनित्यं च कर्णस्यवधो गांडीवधन्वनः ॥ ३९ ॥ अहमेवतुराधेयं मोहयामियुधांवर ॥ ततोनावासृजच्छ
 किंपांडवे श्वेतवाहने ॥ ४० ॥ फाल्गुनस्य हि सामृत्युरितिचिंतयतोनिशं ॥ ननिद्रानचमेहर्षो मनसोस्ति युधांवर ॥ ४१ ॥ घटोत्कचेव्यं सितांतुदृष्ट्वातां शिनिपु
 गव ॥ मृत्योरास्यांतरान्मुक्तं पश्याम्यघधनंजयं ॥ ४२ ॥ नपितानचमेमातानयूं भ्रातरस्तथा ॥ नचप्राणास्तथारक्षायथावीभत्सुराहवे ॥ ४३ ॥ त्रैलोक्यरा
 ज्याद्यत्किंचिद्भवेदन्यत्सुदुर्लभं ॥ नेच्छेयं सात्वताहं तद्दिनापार्थधनंजयं ॥ ४४ ॥ अतः प्रहर्षः सुमहान्युयुधानाद्यमेभवत् ॥ मृतं प्रत्यागतमिव दृष्ट्वा पार्थधनंज
 यं ॥ ४५ ॥ अतश्चप्रहितोयुद्धे मया कर्णायराक्षसः ॥ नत्थन्यः समरेरात्रौ शक्तः कर्णं प्रबाधितुं ॥ ४६ ॥ संजयउवाच इति सात्यकये प्राह तदा देव किं नंदनः ॥
 धनंजयहितेयुक्तस्तत्प्रिये सततं रतः ॥ ४७ ॥ इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्वणि घटोत्कचवधपर्वणि रात्रियुद्धे कृष्णवाक्ये द्व्यंशोऽध्यायः ॥ १८२ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ धृतराष्ट्रउवाच कर्णदुर्योधनादीनां शकुनेऽसौ बलस्य च ॥ अपनीतं महत्तातवचैव विशेषतः ॥ १ ॥

इतिभावः ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥ इति ते आमुष्मिकेऽग्रेयसि प्रिये ऐहिके कल्याणे ॥ ४७ ॥ इति द्रोणपर्वणि टीकायां द्व्यंशोऽध्यायः ॥ १८२ ॥ ४४ ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ ४७ ॥
 कर्णेति महज्जयालंबनममोघशक्तिरूपमिति शेषः अपनीतं नाशितं महदपनीतं अन्याय इति वा ॥ १ ॥